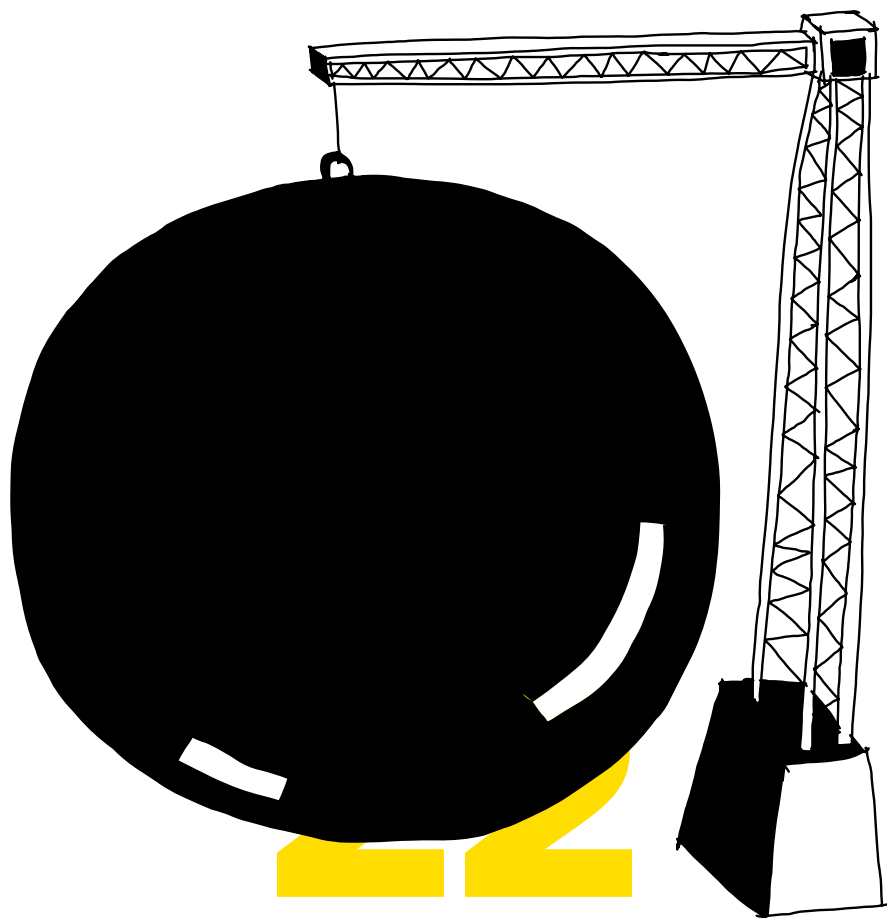

a zatluče ho do země. A potom mu dokonce na chvíli připadalo, že se koule pohnula a že to v jednom z nákladáků divně zašramotilo. Měl sto chutí se obrátit a upalovat domů, jenže byl taky zvědavý, co se skrývá dál. A tak mu nezbylo, než pokračovat.

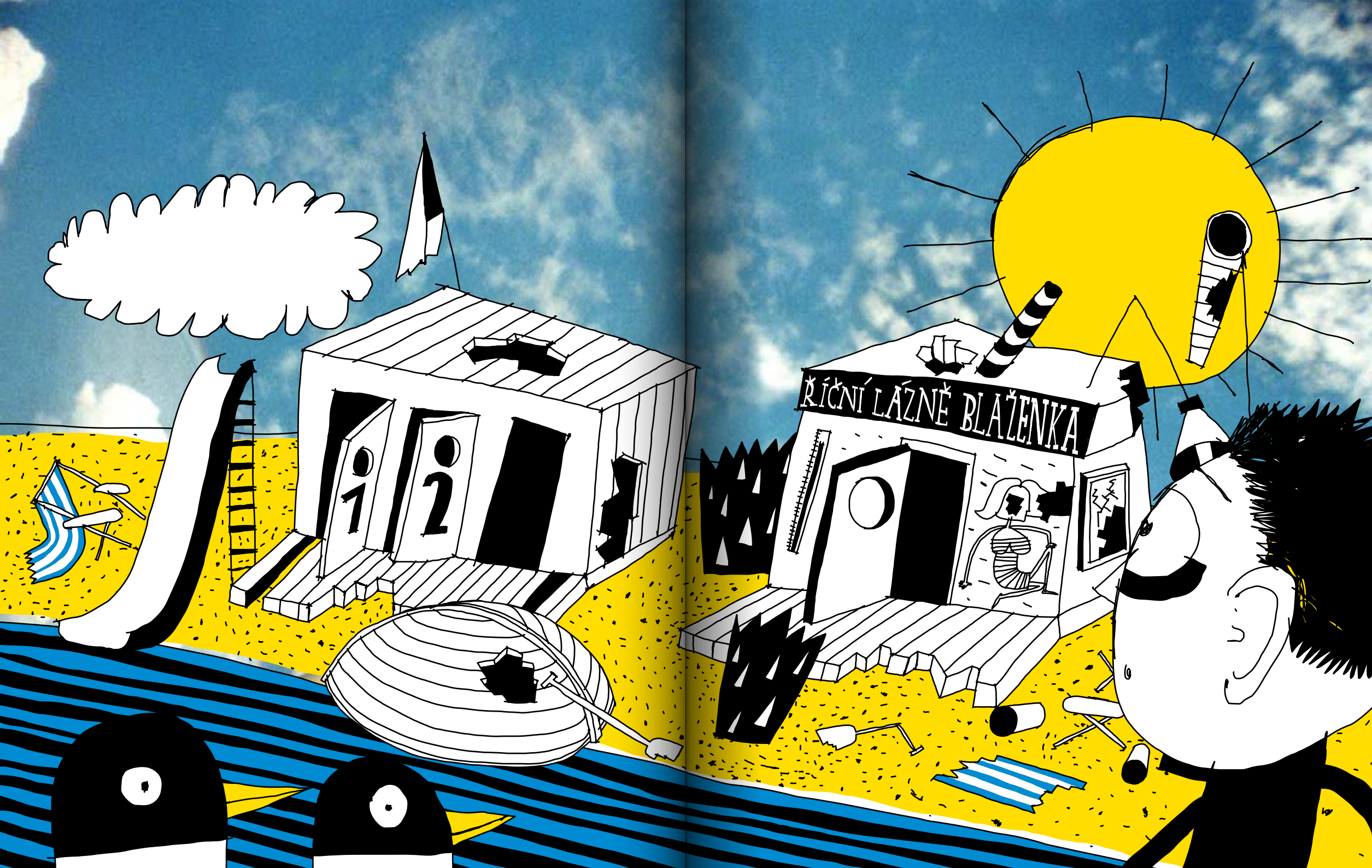
LÁZNĚ, CO ZŮSTALY SAMY

KONEČNĚ se dostal z dosahu hroživého jeřábu, šel podél řeky a po pravé ruce měl zarostlé zahrádky, na kterých stály maličké domečky s vytlučеныmi okny, rozbitými dveřmi a propadlými střechami. Opuštěná zahrádkářská kolonie byla ohrazena rezavým plotem a na brance visela cedule „Objekt k demolici, vstup zakázán!“

Vilém šel dál, až se dostal ke staré omlácené budově. Na ní bylo zašlým modrým písmem napsáno: „Říční lázně Blaženka“ a pod tím se na oprýskané zdi na Viléma smála krásná blondatá paní v modrobílých pruhovaných plavkách.

„Škoda, že jí opadal kus oka a taky ve tváři má velké díry po drolicí se omítce,“ říkal si Vilém, když obcházel docela zachovalý dřevěný plot a hledal, kudy by se dostal dovnitř. Žádnou díru ale nenašel, tak mu nezbylo, než se nakonec chytit vrzajících, nažluto natřených planěk, ze kterých se loupala barva, a plot s námahou přelézt.

23

RÍČNÍ LAZNE BLAŽENKA

Říční lázně vypadaly, jako kdyby je před hodně dlouhou dobou opustili všichni návštěvníci najednou a vzali sebou i plavčíky, kteří to tady tím pádem nestihli uklidit. U vody stála rozložená lehátka s potrhanou látkou, ve kterých si nejspíš pár posledních let hověl jenom vítr a zlomyslné myši, co rozkoušou, na co přijdou. Na břehu řeky ležela v písku stará unavená loďka s vesly, která už dávno zapomněla, jak se čeří voda, a připomínala spíš dvě ohromné plácačky na mouchy. Nebo možná na racky sedící na dřevěném molu a chechtající se tomu, jak čas i voda v řece nemilosrdně plynou.

Vilém se procházel po opuštěných lázních a představoval si, jaké to tady muselo být krásné v dobách, kdy tamhle ve stánku, co z něj zůstal už jen dřevěný pultík a pár osiřelých trubek, prodávali zmrzlinu. Nebo když tuhle sluncem vybělenou skluzavku pan plavčík polil vodou z kyblíku a kdo chtěl, mohl se sklouznout rovnou do řeky. Vilémovi z toho bylo smutno, cítil, že se mu do očí pomalu vkrádají slzy. Potom se ale přihodilo něco, čeho se ty slzy lekly a rychle se zase schovaly.

Právě ve chvíli, kdy procházel mezi zašlými pře-

26

vlékačímí kabinkami, se jedna z nich s vrznutím otevřela a vyšel z ní nějaký starý pán v plavkách a s ručníkem přes rameno. Vilém měl co dělat, aby leknutím nevykřikl. Jen tak tak se stihl schovat za vedlejší kabinku. A potom se začaly otevírat i další kabinky a z nich se šourali další staří pánové a dámy v plavkách. Všichni mířili k rezavé venkovní sprše, co se tyčila nad řadou zelených přerostlých tují, které už strašně dlouho nikdo nestříhal.

Jediné, co Vilém přes túje viděl, bylo, že ze sprchy najednou začala téct voda. „Radši odsud zmizím,“ pomyslel si, jenže než stihl svůj plán uskutečnit, vyšli ze dvou posledních kabinek další pánové. Byli sice také v plavkách, ale nešli ke sprše. Mířili na oranžový antukový kurt zpola zarostlý plevellem stojící nedaleko místa, kde se ostatní sprchovali. Sebou si nesli volejbalový míč a síť, kterou začali připevňovat na železné sloupky stojící po stranách hřiště. Vilémovi bylo jasné, že svou šanci zmizet propásl, protože tihle dva by si ho určitě všimli.

27